

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 372.

94de Møde.

Løverbagen den 8de Juni.

(Forsf.)

Ordføreren: Det vil erindres, at det Forslag, som Udvalget er fremkommet med, har oprindeligt været paatakt at skulle være et ganske andet, nemlig, at den Pasfus om den Embedsmand, som ved Udførelsen af sin Tjeneste kom til Skade og derfor maatte affediges, — at denne Pasfus aldeles skulde udelades. Grunden, hvorfor Udvalget først havde tænkt paa at udelade denne Pasfus, var netop den, som den ærede Rigsdagsmand for Bogense (Vespersen) nylig har fremhævet, fordi vi virkelig erkjende det fuldkomne Sande og Begrundede i, hvor overmaade vanskeligt det i enkelte Tilfælde vilde være at skjelne mellem den, som er kommen til Skade ved Udførelsen af sin Tjeneste, og den, som er kommen til Skade udenfor den. Jeg kunde anføre Dem mangfoldige Exempler, som kunde gjøre det endnu mere tvivlsomt end det, som den ærede Rigsdagsmand nylig anførte; men, mine Herrer! Grunden, hvorfor Udvalget alligevel har fundet sig nødt til at optage denne Bestemmelse, det er den, at der unægteligt gives en heel Deel Tilfælde, hvor det er utvivlsomt, at Vedkommende er kommen til Skade i Udførelsen af sine Tjenesteplichter, og det er nemlig de Classer af Tilfælde, som forefalde under Krig. Der indtræde jo nemlig saadanne Forhold, at der ikke kan disputeres om, at jo virkelig den og den Embedsmand er kommen til Skade paa Grund af Krigen, og med Hensyn til dem vilde det virkelig blive nødvendigt at optage en særskilt Bestemmelse, hvis der ikke paa anden Maade kunde tilveiebringes et Æquivalent. Det var et saadant Æquivalent, jeg oprindeligt havde tilstøttet at skaffe tilveie ved mine Forslag til Invaltbløven, men, da det under Forhandlingerne i Udvalget og senere i Thinget

blev mig klart, at det ikke let vilde blive muligt at sætte det System igjennem, som jeg havde foreslaaet, saa blev det nødvendigt at optage denne Bestemmelse i Pensjonsloven; thi det kunde naturligtvis ikke være Thingets Mening, at de Officerer, som vare gaaede mod Fjenden og bleve qvæstede der saaledes, at de maatte affediges, at de kun skulde have en ringe Pension, naar de havde tjent i en kort Tid. Nu bliver imidlertid Spørgsmaalet — da man maatte tage en saadan Bestemmelse med Hensyn til dem — skulde denne da være af den Bestaaenhed, at den alene skulde angaae de Militaire i Felten og ikke ogsaa andre Embedsmænd? Og da kan jeg ikke nægte, at Udvalget er blevet staaende ved, at man da helst skulde tage de Andre med; thi det er jo dog, nægtet det vistnok i mange Tilfælde i det sædvanlige Liv vil være tvivlsomt, hvorvidt der kan siges, at den og den Embedsmand virkelig er kommen til Skade under Udførelsen af sin Tjeneste, unægteligt, at der gives endeel Tilfælde, hvor det ingenlunde er tvivlsomt. Jeg skal tillade mig at anføre et slikt Tilfælde, som f. Ex., at en Dommer eller Politimester under et Oprør blev et Offer for oprørsk Personers Anfald, eller jeg vilde sige, at en Læge maa paa Embedsvegne udsætte sig for en smitsom Sygdoms Paavirkning, som angriber ham, og gjør ham uduelig til hans Embedes Fortsættelse, kort sagt, der gives ikke faa saadanne Tilfælde, hvor det virkelig er utvivlsomt, at en Embedsmand er kommen saaledes til Skade ved selve Udførelsen af sin Tjeneste, at han maatte affediges. Derfor have vi meent, at det da var rigtigst at optage en hertil sigtende Bestemmelse alene med Endring, saa følger deraf, at Udvalgets Maximum, nemlig $\frac{2}{3}$, nu bliver at indsætte istedetfor Udkastets. — Iøvrigt forventer Udvalget, at den Strengthed i Bestemmelsen af de enkelte Tilfælde vil blive anvendt, som er absolut nødvendig. Jeg an-